

REPRESALIADES: Magdalena Jorba Ginestà i Amàlia Ginestà Llundell

PARAULES CLAU: CARLES JORBA PIÈ, EXILI.

Hem volgut biografiar la Magdalena Jorba Ginestà i indirectament també la seva mare, Amàlia Ginestà Llundell¹ que, tot i que no tenien cap causa oberta en contra d'elles, sí que van patir les conseqüències molt directament de la guerra i la repressió del final de la Guerra Civil. És ben cert que les dones sovint queden invisibilitzades darrere les biografies dels seus homes, germans i pares, i això no vol dir que elles no siguin també destinatàries de la repressió. Hi ha una repressió directa i una d'indirecta, i les dones majoritàriament reben aquesta segona.

L'Amàlia i la Magdalena eren respectivament esposa i filla de Carles Jorba Piè, represaliat en finalitzar la Guerra Civil i que trobarem biografiat en aquest web. L'Amàlia era nascuda a Terrassa, el 17 de febrer de 1897 i, quan va venir a treballar a Esparreguera, ho va fer de teixidora a l'empresa J. Montané Font S.L. L'Amàlia i el seu marit tenien un fill i una filla, l'Antoni, nascut a Terrassa el 9 de maig de 1921 –això vol dir que quan comença la guerra té 15 anys–, i la petita Magdalena, nascuda també a Terrassa el 26 d'abril de 1925. La família vivia al carrer Torrent Mal, núm. 9², d'Esparreguera.

El Carles Jorba Piè va néixer el 17 de gener de 1894 a Esparreguera; era teixidor de Can Sedó i també s'havia ocupat com a terrisser, un ofici molt freqüent aleshores a Esparreguera ja que hi havia moltes terrisseries.

Magdalena Jorba amb Amàlia Ginestà. (anys 40)
Fons Colàs Jorba.

¹ Hem basat aquesta biografia amb l'entrevista efectuada a Magdalena Jorba i Ginestà per al TdR de Maria Moya, Elisabet Corominola i Judit Navarro de l'INS El Cairat d'Esparreguera sobre Antònia Galceran i Monné (2013). Transcriptores: Maria Moya i Judit Navarro. Dirigit per Joana Llordella. Durada: 71 minuts. També s'ha tingut en compte l'entrevista efectuada per Joana Llordella a Magdalena Jorba l'any 1995 i, finalment, l'entrevista efectuada a Teresa Colàs, filla de Magdalena Jorba, el mes de novembre de 2020.

² En algun document hi posa el núm.16.

En Carles Jorba i l'Amàlia Ginestà amb la seva filla a Esparreguera (1926). Fons Colàs Jorba.

El pare de la Magdalena havia començat a treballar a la fàbrica Sedó, als telers, l'1 de setembre de 1930 i va finalitzar l'any 1938, quan es va exiliar a França. Segons la seva neta, estava cofoi d'haver pertangut al Comitè que va col·lectivitzar l'empresa. Durant la república també havia estat regidor de l'Ajuntament d'Esparreguera.

Podríem dir que el Carlets inicialment era un anarquista i formà part del grup de trentistes³ d'Esparreguera:

(...) ell es classificava més dins del sindicalisme que no pas dins de la política. Al principi es va afiliar a la CNT però va anar evolucionant i al final era d'ERC. Ell estava al Consell de Col·lectivització de Can Sedó i es dedicà a la formació de les milícies cap al front, però no en parlava mai.⁴

L'Amàlia treballava de teixidora a la fàbrica J. Montané i Font, coneguda popularment com de "les tovalloles" al carrer Balmés, núm. 1, d'Esparreguera.

³ Doctrina i estratègia preconitzades pel sector de la CNT favorable als signants del manifest dels Trenta. Recollí l'ideari formulat pels principals dirigents sindicalistes de la CNT durant la Dictadura de Primo de Rivera davant els partidaris de convertir la CNT en un organisme explícitament anarquista, bé que el 1931 hom mirà de limitar el paper de la FAI dins l'organització confederal. El trentisme impulsà, a la fi, la constitució dels Sindicats d'Oposició. GEC.

⁴ Entrevista a Teresa Colàs Jorba, neta de Carles Jorba Piè, dins del Projecte: *Memorial Democràtic del Baix Llobregat; de les experiències personals a l'èxit col·lectiu*. Novembre, 2020. Autores: Joana Llordella i Blanca Mampel. Direcció projecte: José Fernández i Elionor Sellés.

El fill del Carles i l'Amàlia, l'Antoni, havia treballat a la fàbrica Sedó, al despatx, perquè havia estudiat "Teneduria de llibros" a l'escola del Sr. Povill, a Olesa de Montserrat, cosa que no era freqüent a l'època. Era intel·ligent i la família volia que prosperés. La seva germana Magdalena li baixava el dinar en una carmanyola a una casa situada just abans de passar el pont que uneix Olesa amb Esparreguera.

De dreta a esquerra, en Carles, la Magdalena i l'Antoni a Esparreguera (1936). Fons Colàs Jorba.

L'Antoni Jorba Ginestà probablement va morir al front de batalla, a Vallfogona de Balaguer, no se sap quan exactament, però era molt jove –pensem que quan s'inicià la Guerra Civil, l'Antoni encara anava a l'escola. Aquesta mort seria una llosa que pesaria per sempre a tota la família, per un cantó per la joventut del soldat i, per l'altre, perquè el pare era un dels instructors de guerra que hi havia a Esparreguera. D'alguna manera, les dones de la família sempre van pensar que el pare hi tenia alguna cosa a veure. Aquest dolor que no és palpable físicament, sí que ho és, i molt, emotivament parlant. Així ens ho explicava la Teresa Colàs, neta de l'Amàlia: *L'àvia en alguna ocasió contà que l'avi havia inculcat al tiet les idees de voler salvar la República: Si no li haguessis dit tantes coses potser no hagués tingut la necessitat de marxar a la guerra.*⁵

⁵ COLÀS, Teresa, entrevista cit.

L'Antoni Jorba amb la seva mare (1926). Fons Colàs Jorba

La mateixa Magdalena ens recordava el dolor d'haver perdut el seu germà:

(...) quan hi penso, veig el carrer, el Torrent Mal, on vivíem, i quan girava la cantonada, que el venien a buscar a la carretera amb un camió després d'un permís, es va girar i ens va saludar, ho tinc tan gravat! (...) i les cartes que em va escriure, No semblava que fos el meu germà, semblava que fos el meu pare, em donava consells i ell sempre haguera volgut que jo m'hagués dedicat més a l'estudi.⁶

Quan la Magdalena tenia cinc anys, va anar a viure a Esparreguera perquè el seu pare, en Carles Jorba Piè, era d'Esparreguera. La Magdalena va anar a les Escoles Graduades, l'actual escola pública, Mare de Déu de la Muntanya: *I quan va venir el Macià, una servidora (riu) també ja hi era, aah, el vam anar a saludar, que va venir a inaugurar els col·legis!*⁷

Aquest va ser un dia molt alegre per a moltes criatures d'aquella República que tindria poca durada, però n'hi havia més, de memòries, com ara les caramelles organitzades per la Paquita Monné:

(...) La primera vegada que vam veure el mar a Barcelona va ser gràcies a que vam anar a cantar les caramelles, amb un camió tot guarnit i tots de... les noies amb un llaç blau i els nois amb una corbata blava. *Allavòrens*, la gent, tots tenien coses, més que cèntims, et donaven..., portàvem unes canyes amb un... com un cistell, els que vivien més amunt, *mmm..* portàvem allò, ens donaven

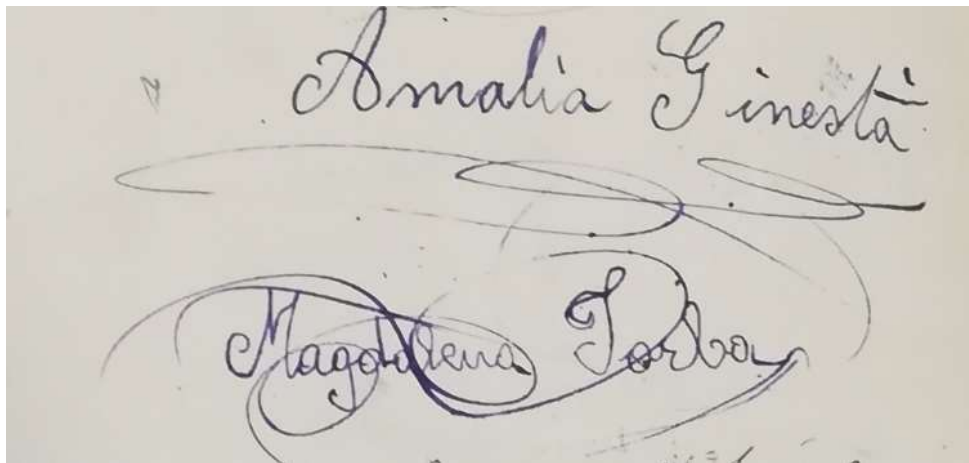
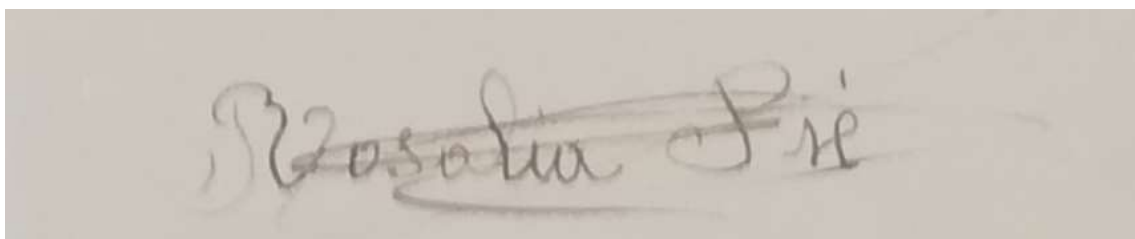
⁶ MOYA et altri, entrevista cit.

⁷ MOYA et altri, entrevista cit. L'any 1931 la vila va rebre la visita del President de la Generalitat Francesc Macià, que va inaugurar l'edifici dels "Col·legis Nous" (avui Escola Mare de Déu de la Muntanya) i també va inaugurar l'estació de servei de la Creu.

una dotzena d'ous, un colomí, un conill... i els que ho organitzaven s'ho venien a una fonda, o a un restaurant i amb aquells diners vam anar a Barcelona a passar el dia, i vam veure el mar, gràcies a les Caramelles, i gràcies perquè ella ho organitzava. Així la vaig conèixer jo.⁸

Tot i que ni la Magdalena ni la seva mare no van destacar com a persones implicades en la política ni en el sindicalisme a la vila d'Esparreguera o Terrassa, on havien viscut, tampoc podem dir que es despreocupessin d'allò que afectés a la política de la II República. Així, l'any 2018, vam trobar un document inèdit⁹, datat el 30 d'abril de 1935, a l'Arxiu Municipal d'Esparreguera, que anava dirigit a l'alcalde d'Esparreguera, i que signaven 321 dones, les quals demanaven justícia per la II República. En realitat demanaven justícia pels presos relacionats amb Fets d'Octubre o de la causa coneguda com dels Rabassaires¹⁰.

Unes de les dones que signen el document són l'Amàlia Ginestà Llundell, la seva sogra, la Rosalia Piè i la seva filla, la Magdalena Jorba Ginestà.

The image shows two handwritten signatures in blue ink on a light-colored paper. The top signature is 'Amàlia Ginestà' written in a cursive style. Below it is a large, decorative flourish consisting of several overlapping loops. The bottom signature is 'Magdalena Jorba', also in a cursive style, with a similar decorative flourish underneath.The image shows a single handwritten signature in blue ink on a light-colored paper. The signature is 'Rosalia Piè', written in a cursive style with a decorative flourish underneath.

Retalls de les signatures de la Magdalena Jorba, la seva mare, Amàlia Ginestà i l'àvia Rosalia Piè. AMES

⁸ MOYA et altri, entrevista cit.

⁹ Es pot llegir en la bibliografia d'aquest web, un escrit amb el resultat de la recerca sobre aquest document, que porta per títol "Les dones clamen justícia per la II República".

¹⁰ El consell de guerra que va tenir més ressonància, perquè va tenir 215 processats, es va efectuar del 21 al 24 de gener de 1935, i fou conegut com a causa dels rabassaires. En el pot il·lustrar la lectura de *Los sucesos de Octubre. La causa llamada de los Rabassaires vista en consejo de guerra. 215 acusados de rebelión militar*. "La Vanguardia", martes, 22 de enero de 1935, pàg. 13.

La Magdalena ens recordava el dia que van entrar les tropes franquistes a Esparreguera:

(...) I quan van entrar els Nationals que desfilaven per la carretera d'Esparreguera, la *mitat* eren estrangers. I molta gent d'Esparreguera, que em van *decepcionar*, es van vestir de la Falange. Hi ha *unes quantes gents* que no es van portar massa bé.¹¹

La nostra protagonista ens rememorà com aquestes dones, que considerava que s'havien canviat de bàndol, anaven per les cases de les dones dels "rojos" i feien que els rapessin el cap (ella recordava una veïna seva, que també tenia una filla com ella). També els feien anar a netejar algun local del nou règim perquè era una forma de repressió, concretament recordava el local de l'Auxilio Social, situat a l'actual restaurant de Cal Xef.

Quan comença la Guerra Civil, la Magdalena té 11 anys i el pare, com hem dit, és una persona força implicada en la vida política i sindical d'Esparreguera.

En finalitzar la Guerra Civil, el pare i la família s'han d'exiliar a França amb altres esparreguerins:

(...) vam marxar a França, que anàvem per la carretera a peu cap a la frontera i passaven les *paves*, nosaltres ja hi vam anar fins a la frontera, però el meu pare va dir: "Uí, que ho passarem malament!". Nosaltres, que la mama no havia anat mai al sindicat, no havia fet mai *re* –era una dona molt callada– no era com jo, jo sí que me *l'haguera* carregat.¹²

Malgrat que era molt jove –tenia tretze anys– la Magdalena encara recordava molts detalls d'aquell moment:

A vosaltres no us faran *re*, quedeu-vos aquí a Arbúcies i, quan les coses estiguin calmades...–se'n van quedar més, *eeh*– torneu. I uns que van quedar-se allà que tenien un carro i un cavall i nosaltres a peu. Vam passar-ho malament. A vegades ens deixaven pujar una estona. Una estona a peu i una estona a cavall (*riu*). I vam arribar fins a Barcelona, i llavors la família ens va venir a buscar. I *és els* vuit anys que ens vam estar aquí de la postguerra. Però tu saps la gent que van morir, pobres, si els fotien allà a la cuneta, *eeh*? I eren les *paves*, que eren els avions alemanys, que els deien les *paves*, no sé per què. Doncs, perquè aquesta gent s'escapaven representa, perquè també se *l'hagueren* carregat (*pica a la taula*) i els mataven. I després, els *fotien* en camps de concentració i la *mitat* d'Esparreguera també es van morir allà... No hi ha dret, no hi ha dret!¹³

Decidiren que ella i la seva mare anirien a viure a Terrassa on la mare hi tenia unes germanes i un germà, el pare seguiria fins a França i, més tard, es retrobarien. Ella i la mare eren teixidores i a Esparreguera no hi havia gaire feina: *A Esparreguera només feien tres dies i a llavors només guanyava 35*

¹¹ MOYA et altri, entrevista cit.

¹² Ibidem.

¹³ Ibidem.

*pessetes i jo, no volien aprenents, i la família van dir: -Veni! I ens en vam anar a Terrassa.*¹⁴

La Magdalena Jorba en una foto de l'Escola Graduada d'Esparreguera (1932). Fons Colàs Jorba.

Més tard, van intentar de marxar a França per reunir-se amb el Carles però no era fàcil ja que ho havien de fer de forma clandestina travessant el Pirineu. Segons ens contà la Teresa, ho van intentar més d'una vegada. En una ocasió, van pagar una persona perquè els passés a l'altra banda de la frontera i després les va delatar i van haver de tornar enrere perquè a la muntanya els disparaven a matar (la Magdalena li havia relatat que les bales els passaven ben a prop), així que van retornar a Esparreguera.

Quan van arribar a Esparreguera, es van trobar que tenien la casa ocupada; la Teresa, la filla de la Magdalena, no recorda si en aquell moment les dones vivien al carrer de Sant Antoni o al carrer Feliu Monné, que aleshores era el Torrent Mal. La qüestió és que la seva àvia va anar a veure l'alcalde per explicar-li la situació i mirar de recuperar la casa o el que hi tenien dins, perquè la gent que els va ocupar la casa feien ús de tot el que hi havia al seu interior. Quan elles havien marxat d'Esparreguera s'havien endut tot el que havien pogut, jersei sobre jersei, peça sobre peça, però, clar, van haver de deixar-ho quasi tot. Finalment, l'alcalde va fer que els retornessin la casa.

Sobreviure en aquells temps era cosa molt difícil per a la Magdalena i família, i més, sense l'home de casa:

Vaig haver de deixar l'escola perquè me n'havia d'anar a guanyar les garrofes, quan va marxar el meu papa a França. Me n'anava a collir fruites, a plegar olives, a pelar ametlles, només perquè em *donguessin* berenar.

¹⁴ *Ibídem.*

M'estimava més anar a Cal Vives a buscar llenya a (*s'atura*) a Cal Maset. Em van ajudar molt, molt, perquè hi anava a triar fruita; com que a l'acabar el portaven a vendre, i a pelar ametlles, i em donaven un bon berenar, *carai...* (*s'atura*) t'imagines la gana que passava?

De l'ambient que hi havia? *Uji*, dolent. Perquè representa que nosaltres érem rojos, i ho puc dir clarament. I van venir italians, i van venir... *ui*, i de moros i el mal que van fer a Esparreguera, els moros... hi ha una noia (...) que diuen que va tenir el fill amb un moro (...) deien que era un moro, que la va violar segurament, però aquestes coses es tenien molt en secret abans.¹⁵

La Magdalena, com els seus pares, va treballar al tèxtil:

El papa treballava a Can Sedó... i la mama, més que res vam venir de Terrassa perquè ella treballava a les *Tovalloles*, que en deien.. jo també sóc teixidora, *eeh*, fins que vaig marxar a França amb 21 anys... Vaig teixir, i no m'agradava, *eeh*? I teixíem de barretina i fèiem... (*s'atura*). Saps aquelles gavardines angleses que es portaven tant, que porten aquells quadros al *forro*?... i el voraviu posava *Made in Anglaterra* i era teixit a Catalunya.¹⁶

Quan van poder, van tornar a provar d'anar a França (es van estar a Catalunya fins a l'any 1947). Ho havien hagut de deixar quasi bé tot:

(...) vam marxar per la frontera clandestinament, *eeh*, quan vam anar a França, *guaita!* Les mans al cap, *ehh...* portava un farcellet com aquell qui anava a passar el dia, perquè la frontera estava tancada quan vam marxar nosaltres, i el Franco havia donat l'ordre de no fer presoners... *eeh*, mataven a la gent, *eh..* vam passar clandestinament. I ho vaig deixar tot; les cartes les vaig cremar abans de marxar.¹⁷

Un cop a França, inicialment van anar a casa del Miquel Galceran, que havia estat regidor i alcalde d'Esparreguera, i la Paquita Monné, la seva esposa, que havia estat regidora. Després marxarien a Agen, un municipi situat al departament d'Òlt i Garona, on vivia el Carles i on definitivament viuria tota la família:

La primera casa que vam anar de França va ser a casa l'Antònia (es refereix a l'Antònia Galceran), els vam anar a visitar, perquè mon pare vivia a un poble i ells vivien a Toulouse, i als primers que vam anar a veure, va ser a ells (*somriu*) ... recordo que amb ella, quan érem petites, vam fer la cançó de "d'Amor i de Guerra". Recordo el seu cosí germà, el fill de la Faustina que es deia Arturo que feien teatre junts, quan van fer el paper i cantaven una cançó... (*comença a taral·lejar una cançó*).¹⁸

¹⁵ MOYA et altri, entrevista cit.

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ *Ibidem*.

L'Antònia Galceran, autora del llibre *Un camí fràgil* i la Magdalena Jorba a Agen, França (27-9-1947). Fons Colàs Jorba.

L'amistat de les dues famílies, anava més enllà de la política:

Nosaltres cultivàvem flors i plantes i ens estàvem a 150 km ben bons..., i me'n recordo que quan es va casar l'Antònia teníem molts gladiols blancs, justament. I hi havia camions que els passaven a recollir i el papa, que coneixia a tothom, també coneixia un d'aquests xofers i li diu: "Que em pots portar a Toulouse?". Va agafar una d'*abraçada* de flors i els *hi* va donar una alegria. Els hi va portar. Totes blanques, per l'Antònia... S'ho mereixien, s'ho mereixien.¹⁹

La Teresa ens parlà també de la relació de la família amb altres exiliats d'Esparreguera:

A França tenia relació amb altres exiliats, el Màrius Parent, per exemple. Allà hi havia una associació de catalans i ballaven sardanes. Un dels

¹⁹ *Ibíd.*

organitzadors era el Miquel Galceran. La Paquita Monné i la meua mare eren amigues. Recordo que el Màrius venia a casa... molts es van quedar a França perquè tenien els fills allà.²⁰

La nostra testimoni, ens rememorava l'àvia Amàlia, que era amb qui s'estava més temps ja que els pares i l'avi treballaven i els germans eren més grans... *ella treballava molt. Era la que portava la casa. Cuinava... jo la recordo sempre fent conserves, patés. Vivíem en un poblet molt petit, en una casa que teníem horts i veníem flors i planter als mercats (hi anaven els pares).*²¹

La Magdalena, a França, va adquirir la nacionalitat francesa, tot i que la intenció de la família sempre va ser la de tornar. Finalment, van poder retornar a Catalunya l'any 1971. No cal dir que l'alegria dels avis no era la mateixa per als pares ni per a la Teresa. Tornaven a casa, però a França hi deixaven part de la família que d'alguna manera s'esqueixava altra vegada perquè els fills grans de la Magdalena ja havien format la seva família a França. A més, la Teresa sortia de la cleda, de l'espai de confort que et dona el fet de trobar-te a casa. Ara seria ella que hauria d'adaptar-se al nou país, la nova escola, la llengua, aprendre una altra geografia, noves amigues... d'alguna manera ara seria aquesta nena que patiria els danys col·laterals de la guerra civil, després de tants anys. *A casa amb els germans parlava francès, l'àvia em parlava català*²². Tot i així, la Teresa creu que no va ser tan difícil aquesta tornada.

Van arribar a Esparreguera i ja es van establir al barri de la Plana on ha residit la família fins a l'actualitat. *Quan vam anar a viure a la Plana quasi no hi havia cap casa construïda, estàvem envoltats de vinyes, els carrers encara no tenien nom; el nostre era el carrer número tres.*²³

La Magdalena, malgrat que va anar poc a l'escola, escrivia força bé, fins i tot el francès; sempre va tenir una sensibilitat especial, li agradava la poesia, llegia moltíssim i no es perdia mai cap concert, *i ara encara tinc ganes de fer coses però em falten forces.*²⁴ La nostra protagonista volia relatar les seves vivències perquè volia que no s'oblidés tot allò que havien passat:

A mi *lo* que em fa més dolor de tot *lo* que ha passat és que sembla que la memòria històrica no compta. Els meus fills i els meus néts, no en saben res. Perquè tampoc no els interessa. Ara sembla que es remena una mica, però fins ara no s'ha *sapigut* mai re... i vam venir, vam venir al 71, i el Franco va morir al 75.²⁵

²⁰ COLÀS, Teresa, entrevista cit.

²¹ *Ibidem*.

²² *Ibidem*.

²³ *Ibidem*.

²⁴ MOYA et altri, entrevista cit.

²⁵ *Ibidem*.

Magdalena Jorba amb el seu fill Antoni Colàs, a França. Fons Colàs Jorba Jorba Colàs.

Quan la Magdalena i el Lluís van arribar a Catalunya ambdós van trobar feina amb facilitat, la Magdalena treballava a la restauració i en un taller de costura; el seu marit també treballà a la restauració i de vigilant nocturn en una fàbrica:

El meu avi volia ser aquí quan morís el Franco, era com una obsessió; sempre tenia la ràdio engegada i el diari al costat. No va parar fins que va aconseguir que la família retornés a Catalunya. Ho van fer més per ell que no pas per nosaltres.²⁶

No van tenir massa entrebancs però la Magdalena i el Lluís es van haver de casar altra vegada pel civil amb testimonis:

(...) no sé el motiu però crec que a França s'havien cremat els arxius i no podien demostrar que estaven casats.

Per altra banda, quan jo vaig venir el meu avi no volia que anés a les monges i vaig anar a l'escola pública. Recordo que el director el dia que vam anar a matricular-me ens va demanar la Fe de Baptisme i el meu avi va respondre: *Uii! No la portem. Quan me l'enviïn, ja la portarem.* Cosa que, clar, no vam fer mai perquè jo no estava batejada. Son petits detalls però, ara que hi penso, descriuen el país que era aleshores Catalunya.²⁷

²⁶ COLÀS, Teresa, entrevista cit.

²⁷ *Ibíd.*

La nostra testimoni: Teresa Colàs Jorba.

Teresa Colàs Jorba va néixer l'any 1961 a Barbasta, un municipi francès, situat al departament d'Òlt i Garona, a la regió de la Nova Aquitània. A l'estiu de l'any 1971 va venir a viure a Esparreguera, d'entrada amb els seus avis, perquè havia de començar les classes el mes de setembre a l'escola Mare de Déu de la Muntanya, la mateixa escola on havia estudiat la seva mare Magdalena. En un principi la família d'Esparreguera els recomanaren que estudiés a l'escola de les Dominiques

Religioses de l'Anunciata però l'avi s'hi oposà (l'Amàlia era creient però ell i la resta de la família no).

Els pares de la Teresa es van casar civilment i els seus fills no van ser batejats. Quan la Teresa va arribar aquí, això va ser un petit problema per a la nena que no va explicar mai que a casa no eren practicants *Vaig sentir resar l'àvia per primera vegada quan es va morir l'avi.*

Té dos germans que van néixer, i encara viuen a França, la Carme i l'Antoni, 10 i 13 anys més grans, respectivament. La Teresa és la filla petita de Magdalena Jorba –filla de Carles Jorba i Amàlia Ginestà– i en Lluís Colàs Rubio –nascut a Zuera, Saragossa-. El seu pare també es va haver d'exiliar, en finalitzar la Guerra Civil i va ser refugiat en un camp francès.

En acabar la guerra, el seu avi, Carles Jorba Piè, es va exiliar a França amb altres esparreguerins, i la seva àvia, Amàlia Ginestà Llunell, i la mare, Magdalena Jorba, primer es van quedar a Esparreguera però ben aviat van marxar a viure a Terrassa on hi tenien la família materna. Més tard van intentar de marxar a França per reunir-se amb el Carles en més d'una ocasió, finalment, ho van aconseguir passant clandestinament el Pirineu.

La Teresa ens deia que als avis no els agradava massa parlar del que havia passat, especialment la seva àvia.

El Carles Jorba Piè, el seu avi, va néixer el 17 de gener de 1894 a Esparreguera; era teixidor de Can Sedó i també s'havia ocupat com a terrisser, un ofici molt freqüent aleshores a Esparreguera ja que hi havia moltes terrisseries. El Carles, sindicalista trentista²⁸, va pertànyer al Comitè que va

²⁸ Doctrina i estratègia preconitzades pel sector de la CNT favorable als signants del manifest dels Trenta. Recollí l'ideari formulat pels principals dirigents sindicalistes de la CNT durant la Dictadura de Primo de Rivera davant els partidaris de convertir la CNT en un organisme explícitament anarquista, bé que el 1931 hom mirà de limitar el paper de la FAI dins

col·lectivitzar l'empresa i d'haver col·laborat en la formació de la Cooperativa de Can Sedó. Durant la república va ser regidor de l'Ajuntament d'Esparreguera. Al principi es va afiliar a la CNT però va anar evolucionant i al final era d'ERC.

La Teresa també ens contà la mort del seu oncle, l'Antoni Jorba Ginestà a la guerra.

Ella no en sabia res del document que van signar la seva mare, l'àvia i besàvia amb altres dones d'Esparreguera l'any 1935, la recerca del qual es pot trobar en l'apartat de bibliografia d'aquest web.

Els avis i la Teresa van torna venir a viure a Esparreguera l'any 1971, a l'estiu. La Teresa va estudiar Formació Professional i des de l'any 1979 que treballa com a administrativa a l'administració local.

Encara que no ha estat implicada directament en partits polítics, la Teresa sempre ha mostrat interès per la justícia. Ha estat una de les fundadores d'"Esparreguera Solidària", representant sindical i voluntària en nombrosos esdeveniments.